

samy svého zástupce, který se nyní domáhá práva nahlédnouti do těchto protokolů, informovati o jejich obsahu.

Proti rozhodnutí min. škol. ze 7. května 1923 směřuje stížnost, o níž nss uvážil takto:

Jak již nál. Boh. 334 adm. (srov. též Boh. 2520), bylo vysloveno, není všeobecně uznaného práva stran, nahlížeti do správních spisů, týkajících se jejich záležitostí, a pokud zákon neustanovuje jinak, lze nárok nahlížeti do spisů, odvozovati jediné ze zásady slyšení stran.

Pokud jde o posléze zmíněné hledisko slyšení stran, nelze v případě, v němž běží jen o stranu v řízení, kteréž dalo podnět k sporu o nahlédnutí do spisů, již slyšenou, jako v daném případě, shledávati zřejmě v odepření nahlédnutí do spisů vůbec porušení nároku na slyšení. Jest tedy již jen na sporu, zda snad zákon pro případy druhu, o kterýž jde tuto, neustanovuje jinak, t. j. zda snad speciálně tomu, jenž podal do nějakého rozhodnutí neb opatření správního úřadu stížnost k nss-u, zákon nepřiznává nároku na nahlédnutí do veškerých správních spisů, ať byl st-l za řízení slyšán jakožto strana čili nic.

Podle názoru nss-u není takovéto normy, zejména nelze jí spatřovati v ustanovení § 28 zák. o ss.

Podle tohoto ustanovení sice v obsílce k ústnímu líčení před ss sluší poznamenati, že účastníci i jejich zástupcové mohou nahlédnouti do spisů správních soudem opatřených, jest však zároveň normováno, že je dno tli v é díly spisů mohou býti ve veřejném zájmu z nahlédnutí vyloučeny a že žal. úřad zasílaje adm. spisy má ss-u o z n á m í t i, zda a které části spisů chce míti ve veřejném zájmu z nahlédnutí vyloučeny. Z uvedeného právního stavu plyne, že žal. úřad d i s p o n u j e po uvedené stránce se spisy podle toho, co podle své neomezené volné úvahy za veřejný zájem uzná, a že proto jeho o z n á m e n í o tom nss-u jest r o z h o d n u t í m o n o h o s p r á v n í h o ú ř a d u a že toto rozhodnutí nestává se nezákonným již tím, že by strana v odepření nahlédnutí — snad právem — spatřovala ztížení své procesní obrany v řízení před nss-em, neboť podle svrchu uvedeného jasného znění zákona to, co úřad uzná za veřejný zájem, ospravedlňuje bez o h l e d u n a j a k é k o l i p r o c e s n í n á s l e d k y o p a t ř e n í, j í m ŷ se straně zakazuje nahlédnutí do určitých částí spisů.

Proto strana ani z důvodu zásady slyšení stran, ani z důvodu ochrany před procesní újmou nemůže ve vyloučení částí správních spisů, stížnosti přiložených, právem shledávati nějaké dotčení svého subjektivního práva, i jest stížnost bezdůvodná.

Č. 4201.

Živnostenské právo: Živnostenský list na velkoobchod s materialiemí neopravňuje k přípravě a prodeji látek a přípravků, jež jsou určeny k tomu, aby jich bylo upotřebeno jako léků.

(Nález ze dne 6. prosince 1924 č. 20.844/23.)

V ě c: Josef B. v K. proti zemské správě politické v Praze stran přestupku živnost. řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: St-l byl nálezem osp-é v T. ze 14. února 1922 uznán vinným přestupkem § 15 č. 14 živn. řádu, jehož se dopustil tím, že vyráběl, inseroval a prodával přípravky, jež jako léčivé do obchodu uváděl, ač k tomu neměl příslušného živn. povolení — — —, a odsouzen dle § 132 lit. a) živn. řádu k pokutě, a zakázán mu nákup, výroba, inserce a prodej dotčených léčivých přípravků.

Odvolání st-lovu nař. rozhodnutím nevyhověla, poněvadž skutková povaha přestupku jest vlastním doznáním zjištěna.

O stížnosti uvážil nss toto: — —

Trestní nález nař. rozhodnutím potvrzený opírá se o ustanovení § 15 č. 14 a § 132 lit. a) živn. řádu. Trest podle § 132 lit. a) stíhá toho, kdo samostatně provozuje živnost, k níž třeba koncese, aniž si koncesi vymohl. Dle § 15 č. 14 živn. ř. jest živností koncesovanou příprava a prodej látek a přípravků, jež určeny jsou k upotřebení jako léky, pokud tato příprava a prodej nejsou vyhrazeny lékárníkům.

Zákon nerozeznává tu mezi prodejem ve velkém a prodejem v malém, váže tudíž i prodej ve velkém — pokud jde o látky a přípravky ty — na koncesi.

Jestliže tedy st-l, dovoláváje se toho, že má živn. list také na velkoobchod (s materiemi), snad chtěl proti trestnímu nálezu namítati, že provozování obchodu ve velkém se zbožím v cit. § 15 č. 14 označeným koncese dle toho předpisu nevyžaduje a tedy, ani provozuje-li se bez koncese, trestné není, bylo by tuto námitku uznati se zřetelem k znění zákona za neodůvodněnou. — — —

Pokud pak st-l ve stížnosti namítá, že zboží, o něž jde, nejsou léčiva, jaká má na zřeteli živn. ř. v § 15 č. 14, shledal nss podstatnou vadu formální v tom, že žal. úřad opomenul k otázce této vůbec zaujmouti stanovisko, ač st-l již v rekursu námitku stejného obsahu vznesl. Avšak nehledě k této vadě, již straně byla vzata možnost úřednímu výkladu předpisu § 15 č. 14 eventuálně stížností k nss věcně odporovati, neměl žal. úřad pro úsudek, že všechny druhy zboží v nálezu uvedené náleží pod ustanovení cit. zák. předpisu vůbec dostatečné opory. Neboť dobré zdání, jež si žal. úřad o této otázce vyžádal od svého zdravotního oddělení, prohlašuje jen 6 z oněch kategorií zboží za zboží medicínální, k jehož prodeji je třeba koncese podle § 15 č. 14 živn. řádu.

Nemá tedy nař. rozhodnutí jednak v provedeném řízení dostatečné opory, jednak jest samo kusé, a bylo je proto zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 4202.

V o j e n s k é v ě c i: * **Názor, že čisté gáže, vyplácené býv. rak.-uh. gážistům, kteří se k převzetí do čsl. armády v čas přihlásili, byly vypláceny indebite, nemá opory v zákoně, nelze proto žádati vrácení event. přeplatků.**

(Nález ze dne 6. prosince 1924 č. 4558.)

V ě c: Jiří M. v B. proti ministerstvu národní obrany stran služebních požitků.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.